

ŐSZ,
SZÉKELY SZEMMEL
3. OLDAL

ÁRULKODÓ
BALOLDAL
4. OLDAL

STAMMTISCH,
A HAGYOMÁNYOK
ŐRZŐI
5. OLDAL

NÉPEK TÁNCA
A JÓKAIBAN
8. OLDAL

ARANY AGANCS

POLGÁRI HAVILAP

BESZÉLGETÉS DR. PUSKÁS LAJOS VÁLOGATOTT LABDARÚGÓVAL

Immáron több mint tíz éve vallhatja magát budaörsi polgárnak az egykori sokszoros válogatott labdarúgó, Puskás Lajos. Hétszeres A-, 14-szeres B- válogatott, 249 NB I-es meccsen 152 gól, majd több mint 12 éven át tartó edzőpályafutás többek között a DVSC-nél, a Vasasnál és Görögországban. A számok tehát egy pazar pályafutásról mesélnek. Ám, a foci nyelvén szólva árnyéokra vetődnek, ha pusztán a labdarúgásban elért eredményeit íránk a neve mellé, hiszen Puskás Lajos a civil életben is válogatott-szintű produkciót nyújtott. Az edzői végzettsége mellett jogász diplomája is van, de elvégezte a vendéglátóipari főiskolát is. Emellett szívesen foglalkozik a történelemmel, mostanában pedig a dogmatikába ásta bele magát.

Puskás – gyanítom, nem én vagyok az első, aki ezt szóba hozza, de adja magát a kérdés. Ezzel a névvel nem lehetett egyszerű focistának lenni a hatvanas években. Jól gondolom?

Igen, ez valóban sokszor felmerülő kérdés volt a pályafutásom során, de megmondom őszintén semmit sem befolyásolt, se pozitív, se negatív irányban. Magával az érintettel is tulajdonképpen csak egyszer beszéltem, igaz az egy emlékezetes történet. A B-válogatottal Párizsban vendégszerepeltünk. Már az öltözőben voltunk, amikor komoly tumultus alakult ki a folyosón. Érezhető volt, hogy valami nagy ember érkezik. Így is volt, egyszer csak belépett az öltözőbe maga Puskás Ferenc és a maga megszokott modorában csak annyit kérdezett: „na, merre van az a Puskás-gyerek?”. Én illendően bemutatkoztam neki, majd néhány szóban tisztáztuk, hogy „ki fia-borja vagyok” és hogy egyáltalán nem vagyunk rokonok. Ezt követően ő sok sikert kívánt nekem, majd rohant is vissza Madridba. Mint kiderült, csak azért ugrott át a francia fővárosba, hogy tisztázza velem, rokonok vagyunk-e.

Ha nem a név, akkor mi irányította a focista pályára?

Erre rendkívül egyértelmű a válaszom, a foci imádata. Hajdú-Bihar megyében, Tetétlenben születtem, a szüleim imádták a sportot, főleg az édesanyám volt hatalmas focirajongó. Azt nem mondanám, hogy könnyű gyerekkorom volt. Édesapám pap volt, ráadásul az 1956-os forradalom alatti tevékenysége miatt Kistarcsára internálták, így nagy szegénységben éltünk. Az alap volt, hogy kitűnő tanuló vagyok, ennek főként akkor lett kiemelkedő fontossága, amikor középiskolásként Debrecenbe kerültem. A református kollégiumba nem mehettem, így a család egyik ismerőse, a korábbi válogatott röplabdázó, Polgár Sándor segített abban, hogy bejussak oda, ahol

TETÉTLENTŐL A TÖRÖKUGRATÓIG

ő igazgató volt, a Tóth Árpád Gimnáziumba. Ennek persze szigorú feltételei voltak, édesanyám kerek-perec megmondta, ha nem érek el olyan tanulmányi eredményt, hogy ingyenes legyen számomra a kollégium, akkor hazaköltözhetek. Aztán elkezdtem lejárni a DVSC edzései, ahol elég hamar felhívtam magamra a figyelmet. A nagycsapat edzője Teleki Gyula volt akkoriban, aki engem már 16 évesen felvitt a felnőttek közé, sőt be is mutatkozhattam az akkori NB I-es csapatban. Négy évet játszottam itt, összesen 20 gólt rúgtam, majd felfigyelt rám a Vasas és 20 éves koromban felkerültem Angyalföldre. Mondanom se kell, micsoda pazar nevekkel játszhattam akkoriban itt egy csapatban. Mészöly, Ihász, Farkas Jancsi és a többiek. 1965-ben és 1966-ban bajnokok is lettünk, '66-ban ráadásul veretlenül.

Bekerült a válogatottba is, ahol összesen hét meccsen lépett pályára. Jött azonban az 1969-es Marseille-ben rendezett csehszlovákok elleni meccs, amelyet azóta is a magyar foci Mohácsaként emlegetnek. Súlyos, 4:1-es vereség, amely miatt a magyar válogatott története során először nem jutott ki világbajnokságra. Ez sokak számára, így Önnek is, élete utolsó válogatott meccsét jelentette. Nagyon megviselték a történetek?

Nem, egyáltalán nem. Annál is inkább, mert azon a meccsen csereként léptem pályára Kocsis Lajossal együtt, és az egyetlen gólunkat ketten hoztuk össze. Én csináltam egy tizenegyest, amit a Lajos értékesített. De én nem e meccs miatt nem szerepeltem többet a válogatottban, hanem azért, mert egész egyszerűen nem fértem be a csapatba. Hogy csak néhány nevet említsek, Albert, Tichy, Göröcs, Bene, Varga Zoli – mindannyian világklasszisok voltak, mellettük egyszerűen lehetetlen volt bekerülni az A-válogatottba. Ezt el is fogadtam, maradt a B-válogatottság, illetve a Vasas, amellyel nemzetközi sikereket is elértünk, 1965-ben és 1970-ben is megnyertük az akkoriban igen rangos sorozatnak számító Közép-Európai Kupát. Ez utóbbi győzelem napja egyébként a civil életemben is örökké emlékezetes dátum, hiszen ezen a napon vehettem át a jogász diplomámat. Emlékszem, a meccs miatt kértem, hogy máskor vehessem át, de ezt nem engedélyezték, viszont annyi könnyítést kaphattam, hogy én kaptam meg elsőként, hogy utána rohanhassak a meccsre. Az Inter Bratislava ellen játszottunk, 4:1-re nyertünk, többek között az én góllal.

Ha már a jogász diplománál tartunk, dolgozott is jogásként?

Csak egy nagyon rövid ideig a katonai ügyészségen, de hamar rájöttem, hogy ez nem az én világom. Meg aztán a focista pályafutásomnak 30 évesen egy térsérülés vetett véget, és én mindenáron edző akartam lenni. Pedig a Vasasnál sportvezetőt akartak belőlem csinálni, egy darabig dolgoztam is technikai vezetőként, de aztán jött egy felkérés, mégpedig Siófokról, ahol 1977-ben kezdtem el edzősködni. Dolgoztam jó néhány hazai klubnál, sőt egy alkalommal külföldön is. Ennek is egy érdekes története van. 1988-ban kineveztek a Vasas edzőjének. Egy alkalommal edzés után odajött hozzám egy görög úriember, azzal, hogy ő az egyik első osztályú görög csapat munkatársa és engedélyt kér arra, hogy a Vasas görög származású játékosát megfigyelje. Aztán eltel néhány nap, amikor a görög úriember újra megkeresett. Elmondta, hogy a játékos mégsem igazolják le, viszont edzőt is keresnek, és ő személy szerint engem alkalmasnak talált a posztra. Az ajánlatban valami elképesztő fizetés szerepelt, az itteni keresetem majd húszszorosa. Nemi gondolkodás után rábólintottam, így kerültem Kalamariába, az Apollon csapatához. A kaland aztán sokáig nem tartott, a csapat nem állt túl jól, a vezetőség pedig úgy ítélte meg, az én „tanító, megmagyarázó” stílusom a jelen helyzetben nem felel meg arra, hogy feltűzeljem a temperamentumos görög focistákat. Ahhoz amolyan üvöltözős edző kellene. Így aztán hazajöttem, ahol már csak egy rövid ideig edzősködtem, mert megmondom őszintén, kicsit elegendő volt az akkori játékosok többségének hozzáállásából, hogy nem tudom őket megtanítani focizni se szép szavakkal, se csúnyával, mert igazából nem szeretnek játszani.

Befolyásolta a döntését az akkoriban induló vendéglátós karrierje is?

Valamennyire természetesen szerepet játszott benne, bár az edzői pályafutásom befejezését követően még dolgoztam a labdarúgó-szövetségben is, például a fegyelmi bizottság elnökeként. De, ami a vendéglátást illeti, még korábban vásároltunk egy telket a Béla király úton, a Szabadság-hegyen. Erre építettünk aztán hitelből egy szállodát, ezt kezdtük el csinálni. Aztán eladtuk és vettünk egy másikat, a belvárosban. Ez sikerrel működött is egészen a pandémiáig, amikor is az ismert nehézségek sajnos rajtunk is kifogtak, el kellett adnunk.

Mikor és hogy jött a képbe Budaörs?

Úgy 2008 tájékán merült fel, hogy ki kelene költözni a városból valahová az agg-

lomerációba. Én elsősorban nem Budaörsben gondolkodtam, ám a fiamék akkoriban már itt laktak. Az ő unszolására kezdtünk el itt is nézelődni, és végül rátaláltunk egy eladó telekre a Törökugratónál. De nagyon örülök, hogy végül emellett döntöttünk, nekem nagyon megfelel Budaörs. Az utca, ahol lakunk, csendes, nyugodt, Budaörsön pedig szinte minden elérhető közelségben van. Bevásárlóközpontok, áruházak és olyan sokat nem kell autózni akkor se, ha éppen a fővárosban van valami dolgom. Érdekes párhuzam ráadásul, hogy Tetétlen, ahol születtem, a Zichy-család egyik ágáé volt, többek között Zichy Géza is ott élt, akit a köznyelv csak „a félkarú grófnak” hívott. Ő így fél karral fantasztikus zongoraművész volt, 43 éven át vezette a Magyar Zenedét, de íróként és drámaíróként is jelentőset alkotott. Mint később megtudtam, a Zichy-család itt Budaörsön is komoly szerepet töltött be.

Szemmel láthatóan alaposan beleásta magát a Zichy-család történelmébe.

Igen, ennek személyes indíttatása is van, hiszen gyermekkoromban édesapám meglehetősen jó viszonyban volt az akkoriban a kastélyban élő Zichy gróffal. Meg a történelem egyébként sem áll távol tőlem. Mostanában például a vallástörténet, a dogmatika kezdett el érdekelni, már négy egyetemi előadáson is részt vettem. Egy régi kedves ismerősöm elintézte, hogy beülhessek a fiatalok közé, persze előtte engedélyt kértem az előadótól, mondván én csak hallgató leszek, vizsgázni nem szeretnék. De megmondom őszintén, sok mindennel foglalkoztam életem során, így ha tehetném, még most se csinálnék mást, csak fociedzőként dolgoznék valamelyik magyar csapatnál.

– fela –

ŐSZI KITEKINTÉS – BUDAÖRSI SZÉKELY KÖR EGYESÜLET

„Itt van az ősz, itt van újra,
S szép, mint mindig, énnem.
Tudja isten, hogy mi okból
Szeretem, de szeretem.
Kiülök a dombtetőre,
Innen nézek szerteszt,
S hallgatom a fák lehulló
Levelének lágy neszt...”

Kezdődik az ősz, a nyári pangást/lazulást a fergeteg, a munka, az év eredményeinek gyümölcse váltja. Nem véletlen, hogy életünket – a mai modern korban is, bár a természettől mérföldkönyire eltávolodtunk – ez utóbbi mégis meghatározza. Minden évben őszi tevékenységünk, amelyeket őseinktől tanultunk, vagy mi magunk teremtettünk, ritmust ad a mindennapoknak.

Szeptember.

Ha új dologba kezdünk, az első év megpróbáltatás. A következő év kihívás, és a harmadiktól talán már hagyomány. Így vagyunk ezzel mi is, a magyardécsei Bástyá alapítvány által nevelt, oltalmazott és magyarságuk megtartásáért irányított csángó/szörványmagyar gyerekek megsegítésével. Tavaly próbálkoztunk, tudunk-e segíteni nekik? Tudtunk. Idén ismételtünk, és jövőre már kötelező programként tekintünk szeptember első hétvégéjére, amikor látni, hallani a gyerekek örömet, óvodástól a kamaszokig. Olyan ez nekik, mint egy pótlólagos születésnap, vagy előrehozott Mikulás-járás, amiért nekik is tenni kell – magyarul tanulni a szörványban. Az ő kihívásuk nagyobb, mint a mienk.

Október.

Szerencsére csak távolról – még ha előben is – hallhatjuk a tankok lánckerekeinek csikorgását, a meglepően barátságos októberben. '56 újra, és talán fájóbban él emlékezetünkben, mint eddig. A szomszédban zajló események, melyek hatását naponta érezzük bőrünkön, régi idők hangulatát ébresztik. Mellette a krízis átláthatatlan szövevényeivel bombáznak a médiák, új értelmezést adva a levert forradalomnak. A nagyhatalmak láthatatlan harcában a kis

nemzetek veszítenek, az akkori megtorló leszármazottai pedig ugyanúgy elárulják nemzetünket. Úgy látszik, ők is hagyományra törekednek. Mi, nem tudunk mást tenni, mint emlékezni a hőseinkre, és emlékezésünkkel jelezzük, hogy az a szikra, láng nem szűnt meg, bennünk van... legyen ez figyelmeztetés. Koszorúztunk.

A tüzet, amit Prométheuszról kaptunk ajándékba a legendák szerint, éltettük, kétszer is. Egyrészt 16-án, a magyar-székely összetartozás napján, mikor kis tűzással a Föld északi féltekéjén mindenütt fellobbant egy kis láng, és felhangzottak „kis rözse dalok”, jelezve, hogy vagyunk, leszünk.

Ugyanez október végén, 28-án a Székely Autonomia napján ismétlődött, azzal a

felhanggal, ami az '56-os forradalom leverésének kapcsán mára világossá vált: Európa bürokrata urai csak a saját érdekükben hajlandóak bármiben dönteni, ha nem látják hasznukat, képesek adminisztrációra/dogmatikára támaszkodva minden civil és nemzeti megmozdulást megfojtani. Így mi nekünk, itt a Kárpát-medencében nem marad más, mit görög hősként ismét ellopni/visszalopni jogos jussunkat.

Legyenek ezek az események egyszer, kétszer, többször, számtalanszor életre keltve, legyenek hagyományok – melyek bár egyesek számára kényelmetlenek –, számunkra létszükséglet. Őrizzük a tüzünket. Hajrá ősz...

– Keresztes Csaba –

MAGYAR FÖLDÖN ÉLNEK, KÜLFÖLDI ÉRDEKEKET SZOLGÁLNAK ÉS SOSEM ADJÁK FEL. KIK ŐK?

Sokszor került szóba – elsősorban az utóbbi hónapokban – hogy a baloldalt külföldről pénzelik, külföldről irányítják, és az is fájdalmasan gyanússá vált, hogy semmilyen magyar érdek nem fontos számukra, ők egyszerűen nem úgy működnek. Egészítsük ki a képet: ez sajnos az utóbbi években és vélhetően évtizedekben is így lehetett, csak a tendencia erősödött.

A Korányi-féle botrány, Márki-Zay lepcsés szája csak a jéghegy csúcsa a nagy hálózat életében, nekünk, magyaroknak ezért egyre jobban kell figyelnünk arra, hogy saját hazánk sorsa ne kerüljön idegen befolyás alá. A jelenlegi magyar baloldalban ez a képesség és akarat egyre kevésbé található meg. Többször beszéltünk már a Párbeszéd szerepéről, hiszen a jelenlegi, azaz NULLA százalékos támogatottságú párt elképesztően felülprezentált a hazai politikai életben, és bármilyen meglepő, pénz mindig jut számukra, de vajon kinek éri ez meg?

A Párbeszéd nulla százalékos teljesítményét szélsőbaloldali propaganda és gondolkodás teszi teljessé. Ne felejtjük, hogy a Párbeszéd adja Budapest főpolgármesterét, hiszen a vackorba harapott savanyú mosoly gazdája, az áldozatszerető nagymestere, Karácsony Gergely kínlódik a főváros élén. De ezen kívül több polgármestert, alpolgármestert ad a párt, és tá-

mogatottságukhoz képest felfoghatatlan, hogy hat országgyűlési képviselőjük van az Országgyűlésben.

Vajon honnan a bátorság, honnan az ötletek? Furcsa, hogy egy Szabó Tímea még mindig nem reagál az ügynökvádakra, furcsa, hogy egy kaptafára képzett felforgatók és szélsőbaloldali agitátorok kerülnek ki a soraikból, akik sosem aszerint nyilvánulnak meg, hogy mi a magyar emberek érdeke, hanem a nulla százalékos pártjukat kívülről pénzelők érdekeit nézik, legyen szó külpolitikáról vagy belpolitikáról. Ez tisztán látható a magyar emberek szemében is, nem véletlenül állnak nulla százalékon, mégsem állnak le. Vajon miért?

Ha a nemzeti minimumot nézzük, mikor állt ki a Párbeszéd olyan ügy mellett, mely a magyarság érdeke lett volna? Emlékszük bárki ilyesmire? De ha ennyire nem fontos számukra a magyar emberek sorsa, akkor miért vannak itt egyáltalán köztünk? Egyáltalán hogyan lehet fenntartani egy

társadalmi támogatottság nélküli pártot, ha nincsen igény rá? Itthon, hazánkban legalábbis biztos nincs szükség rájuk. Mert külföldön láthatóan másképp van, hiszen a Soros-féle boszorkánykonyhák és woke-forradalmárok hálózata igenis igényt tart a Párbeszédre és az összes „álcivil” mozgalomra, mert ahogy a kommunizmus is internacionalista volt, úgy ennek a sötét eszmének a mutáns változata sem áll meg az országhatároknál. És még pénz is van rá. Nem is kevés, ahogy a Párbeszéd vagy akár a Momentum esetében is látjuk.

Sokszor beszélhetünk összeesküvés-elméletekről, ebben az esetben azonban egyszerű tények bizonyítják, hogy mélyen beépült egy külföldi érdekeket kiszolgáló brigád a magyar politikai és civil térbe, akik ezer szállal kapaszkodnak a külföldi szívesakrához, ahonnan a muníció érkezik, csápjai mégis hazánk szöveteibe marnak bele. De így van ez a többi európai országgal is, csak valahol több, valahol kevesebb ellenállással találkozunk.

Esetünkben az ellenállás jelenleg erős, ezért pénzt nem sajnálva igyekeznek beleszólni a választásokba, pánikot kelteni és minden olyan nemzetközi intézkedést támogatni, mely Magyarországot gyengítheti. A szovjet érában is fontos volt, hogy a határokon átívelő maszlagot valaki előállítsa, példát mutasson, a szituáció most is hasonló, csak most már nem Moszkva a mérvadó.

Így amikor most Amerikából érkezik az a rengeteg pénz és a vele járó, alig becsomagtolt szélsőbaloldali eszme, akkor ne csodálkozzunk, hogy egy Korányi Dávid, aki elvileg a főpolgármester Amerikából „dolgozó” tanácsadója volt távmunkában, akkora étvágyal rendelkezett, hogy egyből külügyminiszter akart lenni, ha sikerül a kormányváltás. Ezek az emberek nem változnak, csak éppen kontinenst váltottak. Ugyanúgy a félelmetes szélsőbaloldali eszme követői maradtak, gyűlölik a büszke nemzeteket és egyáltalán, a szuverén nemzetpolitikát, céljuk a hígítás, gyengítés, zűrzavar és káosz. És ne higgyük, hogy csak a Párbeszédben található, láthatóan az egész baloldalt megfertőzték, bár különböző intenzitással. Velük szemben pedig ott áll a magyar nemzet, ők mégsem adják fel. Sohasem.

Szabó Gergő,
a Pestisrációk főszerkesztő-helyettese

HAGYOMÁNYOK ŐRZŐI – INTERJÚ A BUDAÖRSI STAMMTISCH ELNÖKÉVEL

A budaörsi Stammtisch (Törzsasztal) tagjai aktívan részt vesznek a budaörsi kulturális életben. Koszorúznak, ápolják a német nemzetiségi hagyományokat, tanulmányi kirándulásokra járnak, és nívós vendégeket hívnak német nyelvű eseményeikre. A regnáló elnökkel, Dr. Bradean-Ebinger Nelu elnökkel beszélgettünk.

Milyen körülmények között és milyen célkitűzéssel alakult a Budaörsi Német Kulturális Egyesület, azaz ismertebb nevén a Stammtisch?

15 éve Krix György kezdeményezte a megalakulásunkat, aki akkor a Magyarországi Német Nemzetiségi mozgalom aktív szereplője volt, illetve már a rendszerváltás előtt is a Német Szövetségnél dolgozott. Immár 93 évesen a tiszteletbeli elnökünk. Az alapító elnökünk pedig Gittinger Pál, aki 13 éven keresztül töltötte be a pozíciót, de sajnos 2 éve elhunyt, azóta pedig én vettem át a stafétát. Az alakuláskor az volt a célunk, hogy egy német nyelvű Stammtischt vagyis Törzsasztalt hozunk létre, ahol havonta egyszer, pénteken délután 17 órakor találkozunk, tehát olyan időben, amikor még tudunk beszélgetni. Sok borász van közöttünk, ilyenkor szoktunk egy kis bort vinni, ugye ez oldja a nyelvünket, és az a kérés, vagyis inkább szabály, hogy mindenki németül beszél.

Hogyan telik egy-egy találkozó?

Mindig más-más témáról tartunk előadásokat, külföldi és magyarországi vendégeket hívunk, aktuális témákról beszélgetünk, részt veszünk a Heimatmuseum eseményein, ezen kívül nemzetiségi pályázatok keretében tanulmányi kirándulásokra járunk. Általában ősszel és tavasszal utazunk kisebb falvakba vagy városokba, ahol működik német nemzetiségi önkormányzat, például most szeptem-

berben Tolna sváb részében, Mözsben voltunk. Jövőre Veszprémbe és a környékére szeretnénk menni, ugyanis Európa kulturális városaként német nemzetiségi programokat is rendeznek, valamint mi is fogadunk más német nemzetiségi településekről buszos kirándulókat, csoportokat.

A fentiekén túl a budaörsi kulturális élet részeként rendszeresen koszorúznak is.

Minden évben koszorúzunk január 19-én, a budaörsi németek kitelepítésének emléknapján, illetve most voltunk a budaörsi német-magyar katonai temetőben, a Német Nagykövetség, illetve a Magyar Honvédelmi Minisztérium képviselőjével együtt, a 2. világháborúban elesett katonák emléknapján. Ezúttal 19 helységről hozták ide az elesett katonák maradványait és közösen temettük el őket. Kis adalék, hogy minden nyáron jönnek ide német és magyar gimnazisták, és együtt dolgoznak két hétig a temetőben, valamint a Heimatmuseumba is ellátogatnak, ahol érdeklődnek a budaörsi németek történelmi és aktuális helyzete iránt.

Hamarosan bemutatnak egy filmet is, erről mit lehet tudni?

December mutatjuk be Az utolsó osztrákok című dél-tiroli dokumentumfilmet, amely arról szól, hogy a monarchia idején Nyugat- és Dél-Ukrajnába német és osztrák betelepülők érkeztek, és így német nyelvű falvak, kisvárosok alakultak. Már nincs sok, de léteznek, kapcsolatban vagyunk velük, azonban a háború kirobbanása óta ők is nyomás alatt állnak, részben menekülnek, részben ott maradnak, ahol még nincsenek háborús cselekmények. A dél-tiroli televízió készített róluk egy rendkívül érdekes filmet.

Mennyire szoros az összefonódásuk a német nemzetiségi önkormányzattal?

Az önkormányzat elnökségében öten vannak, és mind az öten alapító tagjaink, akik rendszeresen járnak a találkozóinkra. Illetve Ritter Imre képviselő úr évi két-három alkalommal tart nekünk beszámolót az országos német nemzetiségi eseményekről, pénzügyi helyzetről és különböző pályázati lehetőségekről. Önkormányzati választási időszakban pedig minden képviselőjelöltet meghallgatunk, pártállástól függetlenül, mert mindenki nézőpontja fontos a számunkra.

Mennyire nyitott a Stammtisch, illetve kik az aktuális tagok?

Sajnos főleg az idősebbek, akik még jól tudnak németül, az átlag életkorunk pedig 50 és 90 év közöttire tehető. Budaörsről és a környékről, azaz Biatorbágyról, Törökbálintról, Budakeszről és még messzebbre is érkeznek tagjaink, jelenleg kb. 40-en vagyunk. Ezenkívül próbáltunk fiatalabbakat is hívni, itt a budaörsi iskolák német nyelvű tanáira gondolok, valamint minden évben december 5-én koszorúzunk a Budapesti Köztemetőben Bleyer Jakab nemzetiségi politikus, miniszter sírjánál, ahová mindig elkísér minket a német önkormányzat képviselője, valamint a Bleyer Jakab Általános iskola egyik tanára és néhány diákja. De szeretettel várunk az alkalmainkra minden németül tudó és beszélő budaörsi vagy környéki polgárt!

– boroo –

SIKLÓS ENDRE ROVATA

MŰVÉSZET A NEMZETÉRT ALAPÍTVÁNY

... HOGY ASZTALUNKON
BŐSÉGGEL LEGYEN!

Az ősz a termény betakarítások ideje, egyben az öröme vagy a bánaté, hiszen a rossz, kedvezőtlen időjárás egész évi munkánkat veszélyeztetheti, elpusztíthatja. Az Úr gondoskodó szeretete azonban velünk van: „Nézzétek az ég madarait! Nem vetnek, nem aratnak s csűrőkbe sem gyűjtenek: mennyei Atyátok táplálja őket. Nem értek ti többet azoknál?” / Máté, 6,26/

A betakarítási munkákhoz szorgos, ügyes kezek kellene. Sokszor nehéz, próbára tevő idők ezek, akiket azonban megérintett, megszólított a föld lelke, illata, melege, azok tudják: őszi ajándékul adja a belőle fakadt, általa táplált, nap érlelt életek áldott gyümölcseit.

Írassommal őket köszöntöm: a kérés kezű, fáradt, tiszta szívű paraszt embereket. Teszik a dolgukat hűséggel, csendesen, hogy asztalunkon bőséggel legyen. Isten áldása legyen életükön!

Siklós Endre

AZ ÚRRAL EGYÜTT ...

Széles a bűn útja
sokan utaznak rajta
s az utazók közül
ha valaki visszatekint megtett útjaira
tetteinek súlya, látványa
lelkét páncélként szorítja
zokogva mellét veri, fogadkozik
s hogy új emberré születhesse
útja folytatását már az Úrral tervezi!

Siklós Endre

ÚTRAVALÓ:

Inkább fájdalommal egyenes úton
járj, mintsem a könnyebb görbe
utakon, de bűnben, igaztalanul.

Siklós Endre

Arany Agancs Polgári Havilap
Felelős kiadó: Aranyagancs Alapítvány
2040 Budaörs, Víg köz 4/D
ISSN 2786-250X

A kuratórium elnöke: Szilágyi András
Főszerkesztő: Fejes Lajos
fejes.lajos@aranyagancs.hu
aranyagancs.hu

Megjelenik minden hónap utolsó hétfőjén

■ Telt ház fogadta Gulyás Gergely Miniszterelnökséget vezető minisztert a „Mondjunk nemet a szankciókra” elnevezésű országjáró fórumának budakeszi állomásán. A kormánypárti politikus beszédében a jelen legfontosabb történéseiről ejtett szót, többek között az orosz-ukrán háború legfrissebb fejleményeiről, az unió ez ügyben tett lépéseiről, az energiakrízisről, a migrációról, valamint a kormány ezekben a témákban már megtett, illetve tervezett intézkedéseiről. Gulyás Gergely hangsúlyozta, a magyar kabinet továbbra sem támogatja az Oroszország elleni szankciók bővítését, miután álláspontjuk szerint ezek nem segítik a szomszédunkban zajló háború minél előbbi befejezését és a jelenlegi helyzet megfelelő rendezését. Mint mondta, némiképp megütközést keltett benne Joseph Borell, az EU külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjének nemrégiben tett nyilatkozata, amely szerint senki sem várta az európai szankcióktól azt, hogy megállítják Oroszország háborúját. Gulyás Gergely hozzátette, az uniós politikus egyrészt ezzel saját korábbi állításait cáfolta meg, ráadásul arra sem adott választ, hogy akkor mi a célja az uniós szankcióknak. A miniszter ugyanakkor elmondta, komoly remény van arra, hogy a jövő év végéig beérnek a kormány jelenlegi helyzetben tett erőfeszítései és sikerül a most még komoly problémákat okozó inflációt is kordában tartani. A rendezvény zárásaként a jelenlévők tehettek fel kérdéseket Gulyás Gergely miniszternek.

ADVENT – TÜRJEI ZOLTÁN KÖLTŐ KARÁCSONYI EMLÉKEI

Mit is jelent ez a szó? Várakozás. Várakozni azonban többféleképpen lehet. Nekünk a bátyámmal, a szenteste délutánján mindig el kellett mennünk sétálni. Aztán mire visszajöttünk, már állt a fa. A házhoz közeledve, a kiszűrődő fényekből már valahogy lehetett érezni, hogy megérkezett. Különös szín- és illatkavalkád volt olyankor a házban. Soha máskor nem tapasztalható. Nem szokott konkrét kérésem lenni a Jézuskától. Elvárások nélkül vártam. Persze fontos volt, hogy mit hoz, de én bíztam benne. Az egész ünnep ettől a várakozástól volt szép.

A karácsonyfa alatt megbújó ajándékok nem csak a színes gömbökről ki tudja hányféleképpen visszaverődő fények miatt voltak különlegesek. Bár tagadhatatlan, hogy ez is hozzáért. Miközben az egész család a Mennyből az angyalt, meg a Pásztorok, pásztorokat énekelte, én egyre türelmetlenebbül azt lestem, mi minden is van a fa alatt. Némelyik játék egészen könnyen beazonosítható volt, így a „már van Holdrakétám” érzés boldog tudatában énekelhettem tovább a „kisült-e már a kalácsom” sort. De mindig akadt olyan titokzatos ajándék is, amit egészen a felbontásáig körülengett egyfajta misztérium. Az alakjából, méretéből még a csomagolás ellenére is lehetett ugyan találgatni, de ilyenkor egyúttal szembesülnöm kellett azzal is, hogy – bár néhány dolog bizonyosan kizárható – a

lehetőségek száma végtelen, vagyis semmiel nem kerülök közelebb a megoldáshoz. Mindig ez volt a legizgalmasabb. Mivel – mint már mondtam – listát nem írtam, így a Jézuska tényleg bármit hozhatott! Ez az elvárás nélküli várás egyfajta közelítés a szentséghez.

Felnőttként is azt gondolom, nem kellene elfelejtenünk a várakozásnak ezt a fajtáját. Évről évre, évtizedről évtizedre tapasztaljuk, hogy olyan dolgok történnek velünk, amelyeket soha nem vártunk, de még csak eszünkbe sem jutottak. Várakozásaink, elvárásaink, nagy terveink pedig egyre távolabb kerülnek tőlünk, meghiúsulnak, és nem értjük miért. Talán azért, mert nem kellene, hogy ennyi elvárásunk legyen. Nem mindig tudjuk-tudhatjuk, hogy mit akar tőlünk az Úr. Ettől még azonban érdemes várunk. Bízunk abban, amit kapunk Tőle. Figyeljük kíváncsian, mit rejtett nekünk a fa alá anélkül, hogy előzetes elvárásaink lennének felőle. Az advent várakozás és nem elvárás. Várjuk a megváltó születését, de nem egy előre megírt szerződést nyomunk elé a jászolban, hogy írja alá, amivel aztán reklamálnálhatunk, ha nem úgy történnek a dolgok. Merjünk bízni benne és merjünk imádkozni, hogy „legyen meg a Te akaratod”. A karácsonyfa alatt rejtőző ajándékok mindig többek, mint a hétköznapi játékok és nem csak a különleges fények miatt.

■ A határon túli magyar gyermekeknek (óvodások, iskolások számára) idén is gyűjtjük advent első felében az **Összetartozásunk ajándékait**. Az Aranyagancs Alapítvány örömmel fogad jó állapotú kisebb játékot, könyvet, mesekönyvet, tisztálkodási szert, társasjátékot, kisebb ajándécsomagokat. A gyűjtés **december 4-ig**, vasárnapig tart. Előre is köszönjük a hívek felajánlásait, amit a budaörsi római katolikus, illetve a református templomban a szokott módon helyezhetnek el.

GÖRÖG-SZERB TÁNCHÁZ A JÓKAIBAN – REGŐCZY LÁSZLÓ KÉPRIPORTJA

Bár az utcán már a hideg, nyirkos november adott ízelítőt a közelítő télelől, a Jókai művelődési ház nagytermében hamisítatlan forró, vérpezsdítő zenével fűszerezett mediterrán hangulat fogadta a görög-szerb táncház vendégeit. Szidiropulosz László főszervező elmondta, korábban már a helyi sváb kisebbséggel rengeteg közös hasonló rendezvényt tartottak, most úgy gondolták, kiterjesztik az együttműködést. Mint mondta, céljuk egymás kultúrájának, hagyományainak megismerése, illetve mindezek bemutatása a budaörsieknek. Hozzátette, terveik között szerepel egy „össz nemzetiségi” nap létrehozása, ahol minden budaörsi nemzetiség képviselheti magát egy nagy, közös fesztivál keretében.

